

Kacper Tybuszewski

Zatrzymanie prawa jazdy, jako czynność faktyczna, nie podlega kontroli sądu administracyjnego.

Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. I OSK 2369/17^{*)}

Streszczenie

Autor omawia tezę i uzasadnienie tytułowego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego, którego *meritum* brzmi: Czynność zatrzymania prawa jazdy nie należy do żadnej z form działania administracji publicznej, zaskarżalnych do sądu administracyjnego. Czynność zatrzymania prawa jazdy jest czynnością faktyczną, która polega na fizycznym odebraniu dokumentu w razie spełnienia jednej z ustawowych przesłanek. Nie dotyczy więc uprawnień bądź obowiązków wynikających z przepisów prawa, bo nie kształtuje ich – nie ma charakteru prawotwórczego. Nie podlega, zatem kontroli sądu administracyjnego.

Słowa kluczowe

Zatrzymanie prawa jazdy, czynność faktyczna organu Policji, kontrola sądu administracyjnego, forma działania administracji publicznej.

* * *

1. Wprowadzenie

Tezę omawianego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego można sformułować następująco: Czynność w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy nie należy do żadnej z form działania administracji publicznej, zaskarżalnych do sądu administracyjnego. Czynność zatrzymania prawa jazdy jest czynnością faktyczną, która polega na fizycznym odebraniu dokumentu w razie spełnienia jednej z ustawowych przesłanek. Nie dotyczy więc uprawnień bądź obowiązków wynikających z przepisów prawa, bo nie kształtuje ich – nie ma charakteru prawotwórczego. Nie podlega, zatem kontroli sądu administracyjnego.

Mgr Kacper Tybuszewski, st. asystent sędziego NSA, radca prawny, uczestnik seminarium doktorskiego na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

^{*)} <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/892210019D>.

2. Stan faktyczny sprawy

Dla pełnego zobrazowania analizowanego problemu należy przytoczyć stan faktyczny, na tle którego powstało omawiane postanowienie.

Funkcjonariusze Policji, dokonujący kontroli drogowej, zatrzymali kierowcy prawo jazdy wydane przez organ niemiecki. Powołali się na informację o cofnięciu temu kierowcy uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii A i B. Chodzi tu o podstawę z art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – *Prawo o ruchu drogowym*¹. Cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami zostało orzeczone decyzją starosty. Zatrzymany przez policję za pokwitowaniem dokument został przekazany do tego starosty.

Kierowca wezwał Komendanta Powiatowej Policji do usunięcia naruszenia prawa, żądając uchylenia czynności zatrzymania dokumentu prawa jazdy i zażądał jego zwrotu. Uzasadniając swe żądanie wskazał, że wydanie decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi nie uprawniało funkcjonariuszy Policji do zatrzymania dokumentu prawa jazdy wydanego w Niemczech. Decyzja starosty dotyczyła bowiem wyłącznie tych uprawnień, jakie posiadał on w dacie jej wydania, a nie uprawnień nabytych później.

W odpowiedzi na to wezwanie Komendant Powiatowy Policji wskazał, że zatrzymanie dokumentu jest zgodne z prawem. Podstawą dla tego działania stanowił przepis art. 135 ust 1 pkt 1 lit. f ustawy – *Prawo o ruchu drogowym*. Zatrzymany dokument został przesłany do starostwa powiatowego, które wydało decyzję o cofnięciu kierowcy uprawnień.

Kierowca wywiódł skargę na to rozstrzygnięcie, zaś sąd administracyjny pierwszej instancji ją odrzucił².

W ocenie tego sądu, sama czynność faktyczna zatrzymania prawa jazdy nie podlega kontroli sądu administracyjnego, co wynika z art. 135 ust. 1 ustawy – *Prawo o ruchu drogowym*, a to z tego względu, że nie należy do żadnej z kategorii aktów lub czynności zaskarżalnych do sądu administracyjnego, wymienionych w art. 3 § 2 p.p.s.a.³. Chodzi o to, że zatrzymanie dokumentu prawa jazdy nie wchodzi w zakres określonego w punktach 1–3 tego przepisu, aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej, dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Brak jest również w tej mierze regulacji szczególnej, przewidującej zaskarżalność faktycznej czynności zatrzymania prawa jazdy. Tylko tzw. „prawne” zatrzymanie prawa jazdy podlega kontroli instancyjnej i sądowej. Chodzi tu o decyzję właściwego starosty w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy, jak również decyzję tego organu, odmawiającą zwrotu zatrzymanego prawa jazdy.

¹ Tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 128 ze zm.

² Postanowienie WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 26 lipca 2017 r. sygn. II SA/Go 441/17, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/ED33904DAF>.

³ Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 718 ze zm.) – dalej p.p.s.a.

W toku tego postępowania kierowca może wywodzić środki prawne (odwoławcze). W tych postępowaniach mogą być podnoszone przez kierowcę wszelkie zarzuty dotyczące legalności zatrzymania prawa jazdy.

Od tego postanowienia sądu administracyjnego kierowca wywiódł skargę kassacyjną, nie zgadzając się z tym orzeczeniem. W jego ocenie, czynność zatrzymania prawa jazdy stanowi przejaw działalności organu z zakresu administracji publicznej, dotyczącej uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, podlegającej kognicji sądów administracyjnych. W uzasadnieniu stwierdził, że w sprawie miała miejsce wyłącznie faktyczna czynność zatrzymania przez funkcjonariusza Policji niemieckiego prawa jazdy i następnie dowolne zadysponowanie tym dokumentem. Czynności tej nie poprzedzało żadne rozstrzygnięcie prawne (tym bardziej w trybie decyzji administracyjnej).

3. Stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego

Naczelnny Sąd Administracyjny, w rozstrzygnięciu wskazanym na wstępie opracowania, przyjął, że czynność uprawnionego podmiotu (Policji) w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy nie należy do żadnej z form działania administracji publicznej, zaskarżalnych do sądu administracyjnego. Jest to czynność faktyczna, która polega na fizycznym odebraniu dokumentu w razie spełnienia jednej z ustawowych przesłanek. Nie dotyczy więc uprawnień bądź obowiązków wynikających z przepisów prawa, bo nie kształtuje ich – nie ma charakteru prawotwórczego. Nie podlega, zatem kontroli sądu administracyjnego.

* * *

Rozwijając motywy tego postanowienia NSA należy podkreślić, że zakres sądowej kontroli administracji został określony w art. 3 § 1 p.p.s.a. Przepis ten stanowi, że sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Akty i czynności ujęte w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. zostały tam umieszczone w celu umożliwienia kontroli legalności również takich działań administracji publicznej, które nie są podejmowane w sformalizowanych postępowaniach (jurysdykcyjnym, egzekucyjnym, zabezpieczającym), a dotyczą praw i obowiązków obywateli w sferze publicznoprawnej⁴. Do tej kategorii zalicza się akty, które charakteryzują się następującymi cechami:

- 1) nie są decyzją ani postanowieniem;
- 2) mają charakter zewnętrzny, tj. są skierowane do podmiotu niepodporządkowanego organizacyjnie ani służbowo organowi;
- 3) są skierowane do indywidualnego podmiotu, a więc nie mają charakteru generalnego;
- 4) mają charakter publicznoprawny (należą do materii z zakresu administracji publicznej i mają charakter władczy);

⁴ T. Woś, (w:) *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*. Wyd. 5, s. 69–70.

- 5) dotyczą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa;
6) podejmowane są przez podmiot wykonujący administrację publiczną⁵.

Te elementy określa się jako konstytuujące pojęcie aktu lub czynności z art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.⁶ Pojęcie „innych aktów i czynności”, o których mowa w przytoczonym art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., jest utożsamiane z przeciwstawnymi czynnościami prawnym czynnościami faktycznymi. Czynności faktyczne, które podlegają sądowej kontroli na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., to czynności podejmowane w sferze praw, które mogą wywołać skutki faktyczne, a także skutki prawne – zarówno pośrednio jak też bezpośrednio. Jako charakterystyczne cechy tych „innych aktów i czynności” wymienia się:

- a) konieczność istnienia podstawy prawnej do ich dokonania,
- b) wywołanie nimi określonych skutków prawnych, stworzenie nowej sytuacji prawnej,
- c) kształtowanie nowych stosunków prawnych,
- d) władczość, która może sprowadzać się także do wywołania niekorzystnych dla adresata skutków prawnych⁷.

Jeżeli zaś chodzi o przesłankę dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, wskazuje się, że akt lub czynność musi odnosić się do przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który jednocześnie określa uprawnienia lub obowiązki, przy czym akt lub czynność, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., musi rodzić określone skutki po stronie adresata⁸. Z treści art. 3 § 2 pkt 4 cyt. ustawy wynika, że – skoro stanowi on o aktach i czynnościach z zakresu administracji publicznej, dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa – te „inne akty i czynności” muszą mieć charakter publiczno-prawny.

Warunkiem merytorycznego rozpatrzenia skargi jest to, by dotyczyła ona aktu lub czynności objętych zakresem właściwości rzeczowej sądu administracyjnego, określonej w art. 3 § 2 p.p.s.a. Sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności

⁵ Tamże, s. 70–71. Także A. Krawczyk: *Pojęcie innych aktów i czynności dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa* (w:) *Wykonalność aktu i czynności organu administracji publicznej*, Warszawa 2013. Zob. też uchwały NSA: z dnia: 23 lutego 2010 r., sygn. II GPS 6/09, z dnia 4 lutego 2008 r., sygn. I OPS 3/07, z dnia 3 września 2013 r., sygn. I OPS 2/13 oraz z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. II GPS 2/13 – publ: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>.

⁶ B. Adamiak (w:) *Z problematyki właściwości sądów administracyjnych (art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.)*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego, 2006, nr 2, s. 16.

⁷ G. Łaszczycza, C. Martysz, A. Matan, *Inne akty lub czynności z zakresu administracji publicznej jako przedmiot skargi do sądu administracyjnego*, (w:) *Podmioty administracji publicznej i prawne formy ich działania*, Toruń 2005 s. 366–367; M. Masternak, *Kontrola czynności materialno-technicznych administracji publicznej przed sądami administracyjnymi*, (w:) *Prawo do dobrej administracji*, Materiały zjazdu Katedr Prawa i Postępowania Administracyjnego, Warszawa-Dęba 23–25 września 2002 r., red. Z. Niewiadomski, Z. Cieślak, Warszawa 2003, s. 134 i 135.

⁸ Tak też NSA w postanowieniu z dnia 22 stycznia 2016 r. II GSK 3714/15, publ: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/B537AF2515>.

administracji publicznej w zakresie ograniczonym, obejmującym orzekanie w sprawach skarg wymienionych w punktach od 1 do 9 tego przepisu oraz w ustawach szczególnych (art. 3 § 3 p.p.s.a.). Czynność faktyczna polegająca na zatrzymaniu dokumentu prawa jazdy nie należy do żadnego z aktów lub czynności zaskarżalnych do sądu administracyjnego, wymienionych w art. 3 § 2 p.p.s.a. Nie stanowi ona innego, niż określone w punktach 1–3 art. 3 § 2 p.p.s.a., aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej, dotyczącego uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Brak jest również w tej mierze regulacji szczególnej, przewidującej zaskarżalność faktycznej czynności zatrzymania prawa jazdy.

Stanowisko to znajduje umocowanie w przepisach art. 135 i nast. ustawy – *Prawo o ruchu drogowym*. Ustawa ta reguluje bowiem w rozdziale 3. prawne i faktyczne przesłanki zatrzymywania prawa jazdy i pozwoleń na kierowanie pojazdami oraz cofania i przywracania uprawnień do kierowania pojazdami. W art. 135 ust. 1 tej ustawy wymieniono przypadki, w których dopuszczalne jest zatrzymanie prawa jazdy przez policjanta – czyli faktyczne odebranie kierowcy dokumentu upoważniającego go do prowadzenia pojazdów silnikowych. Natomiast w artykułach 137 i 138 tejże ustawy uregulowano tzw. *prawne zatrzymanie prawa jazdy*. Zgodnie z art. 135 ust. 1 pkt 1 lit. f tej ustawy, policjant zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem, gdy wobec kierującego pojazdem orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów lub wydano decyzję o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Zatrzymanie to ma charakter faktyczny i *jest następstwem* obowiązywania decyzji o cofnięciu uprawnień, wydanej przez uprawniony do tego organ. Taka współzależność odpowiada typowej sytuacji, gdy fizyczne zatrzymanie prawa jazdy, którego dokonuje policjant, poprzedza zatrzymanie prawne, sprowadzające się do wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy⁹. Przyjmuje się przy tym, że tylko tzw. *prawne zatrzymanie prawa jazdy* podlega kontroli instancyjnej i sądowej¹⁰. Takie rozwiązanie ma uzasadnienie nie tylko systemowe, lecz także funkcjonalne. Przeciwdziała bowiem dwutorowości postępowań zmierzających do weryfikacji podstaw zatrzymania prawa jazdy. Taka konkurencja prowadziłaby do konsekwencji godzących w cel i funkcje regulacji, w której to Policja jest tylko organem wykonującym czynności faktyczne, wynikające z aktów lub czynności o charakterze administracyjnoprawnym, wydawanych przez uprawnione organy.

Przyjęcie założenia niekonkurencyjności faktycznego i prawnego zatrzymania prawa jazdy w żadnym zakresie nie pozbawia jednostki ochrony. Środki prawne w tym zakresie mogą być wnoszone zarówno w stosunku do decyzji właściwego starosty w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy¹¹, jak również do decyzji tego or-

⁹ Tak wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., I OSK 337/08, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>.

¹⁰ Postanowienia WSA w Warszawie: z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. VII SA/Wa 1685/12 i z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. VII SA/Wa 1688/16, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>.

¹¹ Zob. wyrok NSA z dnia 25 sierpnia 2011 r., sygn. I OSK 1769/10, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>.

ganu odmawiających zwrotu zatrzymanego prawa jazdy¹². W szczególności w tej drugiej sytuacji, jeśli właściwy starosta, któremu Policja lub inny podmiot przekazał prawo jazdy, odmawia uwzględnienia wniosku strony i wydania prawa jazdy. Odmowa ta powinna, co do zasady, przybrać postać decyzji administracyjnej, co umożliwi ochronę praw strony w pełnym zakresie w ramach tzw. *ogólnego postępowania administracyjnego* regulowanego przepisami kodeksowymi. W tym zaś postępowaniu, prowadzonym przed właściwym organem, mogą być podnoszone wszelkie zarzuty dotyczące zatrzymania prawa jazdy.

Również kwestia przekazania prawa jazdy organowi niemieckiemu pozostaje bez wpływu na ocenę niedopuszczalności drogi sądowej, dotyczącej zaskarżenia czynności faktycznej funkcjonariusza Policji. Jeżeli bowiem prawnym dysponentem tego prawa jazdy stał się organ obcego państwa, to tym bardziej sądowa kontrola faktycznej czynności funkcjonariusza Policji nie ma znaczenia dla sytuacji prawnej strony.

Zasadniczo więc fizyczne zatrzymanie prawa jazdy, którego dokonuje policjant, poprzedza zatrzymanie „prawne”, sprowadzające się do wydania postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy lub decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów. W przypadku stwierdzenia braku uprawnień do kierowania pojazdami, zatrzymanie prawa jazdy jest obligatoryjne i ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Policja nie jest władna do dokonywania oceny, czy decyzja w tym przedmiocie jest ostateczna, czy uprawnienia przywrócono albo uzyskano na nowo. Te kwestie należą do właściwego organu administracji (starosty).

Reasumując: sama techniczna czynność zatrzymania prawa jazdy nie podlega kognicji sądów administracyjnych. Natomiast podlega tej kognicji postępowanie następcze (po zatrzymaniu dokumentu prawa jazdy). Chodzi tu o postępowanie w przedmiocie cofnięcia kierowcy uprawnień do prowadzenia pojazdów, w którym to postępowaniu może on kwestionować jego zasadność. Takie postępowanie podlega kontroli sądowno-administracyjnej. W ten sposób kierowca ma zagwarantowane prawo do kontroli sądowej w sprawie zatrzymanego „prawnie” dokumentu prawa jazdy.

Niejako na marginesie należy wskazać, że jeżeli powodem zatrzymania prawa jazdy jest przekroczenie dozwolonej prędkości, które kierowca kwestionuje, i dowodem na to jest odmowa przyjęcia mandatu karnego, to dla wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy niezbędne jest uprzednie i prawomocne ustalenie, czy kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h. Rozstrzygnięcie to może zaś nastąpić w postępowaniu w sprawach o wykroczenie, w związku z odmową przyjęcia mandatu. W konsekwencji, rozpatrzenie sprawy

¹² Zob. wyroki NSA: z dnia 17 września 2008 r., sygn. I OSK 1317/07; z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. I OSK 2008/10 oraz z dnia 11 stycznia 2012 r., sygn. I OSK 1376/11, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>.

w takich okolicznościach i wydanie decyzji o cofnięciu uprawnień do prowadzenia pojazdów, zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego, o jakim mowa w art. 97 § 1 pkt 4 *Kodeksu postępowania administracyjnego*¹³.

Stanowisko, że organ wydający decyzję o zatrzymaniu prawa jazdy nie prowadzi własnych ustaleń dotyczących faktu przekroczenia prędkości, ale z mocy woli ustawodawcy opiera swoje rozstrzygnięcie na przekazanej mu informacji o zatrzymaniu prawa jazdy¹⁴ należy uznać za słuszne tylko w takim przypadku, gdy strona zatrzymana do kontroli, mimo swoich wątpliwości przyjmuje mandat karny, potwierdzając tym samym ustalenia Policji. Jeśli kierowca konsekwentnie zaprzecza przekroczeniu dopuszczalnej prędkości, to organ administracji, nie prowadząc odrębnego postępowania dowodowego, winien zawiesić swoje postępowanie do czasu zakończenia postępowania wykroczeniowego. W takiej sytuacji brak jest podstaw do wydania decyzji orzekającej o zatrzymaniu prawa jazdy. Jeżeli kierowca zakwestionuje zarzut popełnienia opisanego wykroczenia (przekroczenia prędkości) to oznacza to, że organy administracji, przed rozstrzygnięciem sprawy w postępowaniu wykroczeniowym, nie mają podstawy do orzekania w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy na okres trzech miesięcy. Tak więc uprzednie rozstrzygnięcie sprawy karnej warunkuje zasadność wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy na podstawie art. 102 ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. *o kierujących pojazdami*¹⁵. Organy administracji w takiej sytuacji niejednokrotnie wadliwie nie zawieszają postępowania w przedmiocie cofnięcia uprawnień do prowadzenia pojazdu. Wszak dopiero prawidłowe ustalenie stanu faktycznego (i bezsporne wykazanie, że prędkość została przez kierowcę przekroczona) warunkuje prowadzenie niejako następczego postępowania w przedmiocie cofnięcia uprawnień do prowadzenia pojazdów. W przeciwnym razie starosta może zabrać dokument prawa jazdy, podczas gdy w następczym postępowaniu wykroczeniowym zostanie ustalone, że na obszarze zabudowanym prędkość nie została przekroczona o więcej niż 50 km/h. W takiej sytuacji dla kierowcy otwiera się droga do roszczeń odszkodowawczych względem organu administracji. Postulowane zawieszenie postępowania w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego, wykluczy taką sytuację.

Bibliografia

1. Adamiak, B. (2006). (w:) *Z problematyki właściwości sądów administracyjnych (art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.)*, Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego, nr 2.

¹³ Tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257.

¹⁴ Tym samym więc organ ten nie może powoływać, ani z urzędu, ani na wniosek, dowodów na okoliczność potwierdzenia, czy też weryfikacji treści zawartych w informacji, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy.

¹⁵ Dz. U. z 2017 r., poz. 978.

2. Krawczyk, A. (2013). *Pojęcie innych aktów i czynności dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa*, (w:) *Wykonalność aktu i czynności organu administracji publicznej*, Warszawa.
3. Łaszczycza, G., Martysz, C., Matan, A. (2005). *Inne akty lub czynności z zakresu administracji publicznej jako przedmiot skargi do sądu administracyjnego*, (w:) *Podmioty administracji publicznej i prawne formy ich działania*, Toruń.
4. Masternak, M. (2003). *Kontrola czynności materialno-technicznych administracji publicznej przed sądami administracyjnymi*, (w:) *Prawo do dobrej administracji*, Materiały zjazdu Katedr Prawa i Postępowania Administracyjnego, Warszawa-Dębe 23–25 września 2002 r., red. Z. Niewiadomski, Z. Cieślak, Warszawa.
5. Woś, T. (2017). (W:) *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, wyd. 5, Wydawnictwo Wolters-Kluwer, Warszawa.

* * *

Suspension of driving license, as an actual operation, is not subject to administrative court control. Decision of the Supreme Administrative Court of 23 November 2017, Ref. I OSK 2369/17

Abstract

The author discusses the thesis and the grounds of the decision of the Supreme Administrative Court quoted in the title, the *meritum* of which reads: The act of driving license suspension does not rest with any form of public administration action suable to an administrative court. The act of driving license suspension is an actual operation during which the document is physically withheld provided one of the statutory conditions is satisfied. Therefore, it does not apply to the entitlement or responsibility determined by legal regulations because it does not shape them – it is not legislative in nature. Consequently, it is not subject to administrative court control.

Key words

Suspension of driving license, actual operation of the Police, administrative court control, form of action of public administration.